

Yağmurunan Anamın Arasında Galdım

– İpciERDOĞAN · 17 Ağustos 2018

YAĞMURUNAN ANAMIN ARASINDA KALDIM!

-“Yazın güneşte beynin kaynasın ki kışında kazanın kaynasın” demiş her şey için doğru söz eden atalarımız.

-Çalışarak geçim temin etmek dünya da yaşayan tüm canlılar için geçerlidir. Boşuna dememişler; “çalışmayana ekmek, aş yok” diye. Tabi ki her işin onca zorlukları olacaktır. Zahmetli işin ekmeği de tatlı olur, aş da. Var mı alın teri dökerek kazanılanın dengince bir değer.

-Bereketli bir hasat mevsiminin ardından köylü bir yıl önce nadasa bırakılan tarlalarını sürüp ekime hazırlamıştı. İbili ekim yapmadan önce gübre niyetine ahırdaki pekleşmiş hayvan pisliğini (mayıs) kazıyarak kağnyaya yükleyip ekeceği tarlalara götürüp onları saçtıktan sonra ekme için tarlanın tavını beklemeğe başladı.

-O yıl oğlu Mehmet Astsubay okulunu kazanmış Ankara’ya okumaya gitmişti. Küçük oğlu Çavuş’ta henüz ilkokula yeni başlamıştı. İbili’nin ekimde, dikimde kendisine yardım edecek kimsesi olmadığından bu işleri emmi uşaklarıyla her yıl olduğu gibi bu yılda imece (ödünç) usulüyle yapacaktı.

-Toprağın ekim için tavını beklerken biryandan bozulan bağların üzümlerini pekmez kaynatırken bir yandan da bulgurun buğdayını hanımının ve anasının yardımıyla eliyordu. Zaten bu işlerden önce ahırdaki ineklerin, öküzlerin yemlerini ayırmış, hatta unu bile Boztepe’de Zeki’nin değirmeninde öğüttürmüştü, neredeyse kışlık hazırlıkları tamamlamıştı.

-Kış mevsimi fazla beklemeden kapıya o soğuk yüzlü azametiyle hemen dayandı. Uzun süren kış dönemi içerisinde İbili vaktinin çoğunu bazen köy odalarında, bazen de emmioglu Güdüşreşidin Hasan’ın kahvesinde sigaranın birini yakıp diğerini söndürerek geçirdi.

-Nisan ayı gelmesiyle ölü toprağa su serpilircesine uyuyan doğa cana gelmiş, çevrenin yeşilliği gün ve gün koyulaşmış, yağmurdu, güneşti derken ekinlerin boyu neredeyse “tavuk teleği” kadar uzamıştı.

-O yıl azotlu gübre yeni çıkmış, methiyesi dilden dile dolaşırken ta Emine bacının kulağına kadar gelmişti. İbili anasıyla kağnyaya binerek Boztepe Kooperatifi’nin yolunu tuttu. Birazı peşin birazı da taksitle ödemeye alıp kağnyaya yüklediği gibi azotlu gübreyi eve getirmesi bir olmuştu.

-Gübreyi eve atan İbili’nin keyfine diyecek yoktu. Güzden saçtığı hayvan pisliğinin tarlalarına iyi kötü bir faydası olmuştu. Şimdi de onun üstüne yaz gübresini de saçtı mı değme sen tarladaki berekete... Bunları düşündükçe İbili’nin gözleri neşe üstüne neşe saçıyor, etrafındakilerle şimdi daha başka şakalaşıyordu.

-Havaların yağışlı gitmesinden dolayı tarlalar çamur olsa da doğan güneşin sıcaklığıyla az sonra kuruyor, gübre saçmak için tetikte bekleyen köylüler bu fırsatı değerlendirip hemen tarlanın yolunu tutuyorlardı.

-İşin farkında olan Emine bacı akşam yemekten sonra “İrbaam artık hazırlıklara başla elden geri kalmayalım oğlum” dedi.

-Diri sabahı diri eden İbili erkencecik kalkıp öküzlerin yemini, suyunu hazırladıktan sonra hanımı Sariye'nin pişirdiği tarhana çorbasını 'nereye gittiğini' bilmeden aceleyle içti, üstüne bir sigara yakıp hemen hazırlıklara başladı. O yıl Boztepe tarafındaki tarlalar nadasa bırakılmış Horla yolu ile Dalakçı köyü arasındaki tarlalara tohum ekilmişti. Şöyle bir düşündü. Şartlar el verirse akşama kadar Ağaçalı'da on, Tokdemir'de sekiz, Kaya'nın burnunda da yedi dönüm tarlaya gübre atabilirdi. Köylülerinden takriben her dönüm için yedi-sekiz kilo gübre atıldığını duymuştu. Ona göre hesabını yapıp ayırdığı gübreleri kağnyaya yükledikten sonra öküzleri kağnyaya koşup onlara "deeh" diyerek Ağaçalı'daki tarlanın yolunu tuttu.

-Öküzler kış boyu ahırda yatmaktan dolayı hamlanmış olduklarından çok ağır yürüyorlardı. Arada sırada onlara 'cemek'le dürterek tarlaya geçte olsa ulaştı.

-Hava güneşli olsa da Ağan Dağı'nın üstünde kara kara bulutlar bir birine eklenerek Dalgara Dağlarına doğru çoğaldıkça çoğalıyordu.Önce anasının verdiği dizliği aceleyle beline doladı. İçerisine taşıyabileceği kadar gübreyi doldurduktan sonra besmele çekip bir eliyle çıkının ağzından tutarken diğer eliyle gübreyi tarlaya saçmaya başlamıştı ki yağmur damlalarının yüzüne damladığının ancak o zaman farkına varabildi. Buna pek aldırmaz etmese de yağmur biraz şiddetini artırmış fakat İbili'de tarlayı bitirmişti. Tokdemir'e hareket edecekti ki geri bundan vazgeçip "ıslanır hasta olurum" diye köyün yolunu tuttu. Öküzler havaya pek aldırmaz etmiyorlar ağır ağır yürüyorlardı. Eve geldiğinde üstü başı ıslanmış adeta 'fıçırığı' çıkmıştı. Hanımının yaktığı sobada urbasını kurutuyordu ki anasının "hadi İrbaam; daha ne duruyon, güneş doğdu, koş öküzleri de doğru tarlaya " diyen sesiyle pencereden dışarıya baktığında gerçeği gördüğü gibi yarı ıslak, yarı kuru urbasına aldırmaz etmeden giyinip öküzleri kağnyaya koşup tekrar Tokdemir'in yolunu tuttu. Tarlaya daha varmadan yine yağmur başladı ki bu kez 'bardaktan boşanır' gibiydi. Tekrar kağnyanın yönünü köye çevirdi. Daha eve henüz yeni gelmişti ki güneş doğdu. Kapıda onu bekleyen anasının "haydi oğlum tarlaya" diyen gürlemesiyle birdaha tarlaya öküzleri koşturdu. Bu hemen hemen üç gün devam etti.

-Yine yağmurla tarladan döndüğü günün birinde onun bu gidiş-gelişlerini kahvesinde günlerdir 'pür dikkat' izleyen emmi oğlu Hasan birden kağnyanın önüne geçerek selam verdikten sonra "günlerdir seni merakla izliyorum emmi, nedir bu telaşın Allah aşkına?"

-Yağan yağmura hiç aldırmaz etmeyen İbili öfkesini anlatacak birini bulmuşçasına sevinerek "vallahi yeğenim, YAĞMURUNAN ANAMIN ARASINDA GALDIM, anam diyor tarla, Allah veriyor yağmur, eve gelince doğan güneş, vallahi bende şaşırıdım kaldım" derken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.